

[Justitsministeren.]

fæste den: at indføre en Straf, om hvilken man venter, at den aldrig vil blive anvendt, efter at den har været faktisk afskaffet i 43 Aar.

Den ærede Forslagsstiller omtalte Kriminalstatistikken med en vis Foragt. Man skal selvfølgelig være varsom med at ville udlede noget af Tallene, men man maa dog erindre, at de repræsenterer Retsanvendelsens Erfaringer i koncentreret Form. Den ærede Forslagsstiller kom selv med en statistisk Oplysning — hvorfra han har den, ved jeg ikke — om, at der i adskillige Aar, efter at den sidste Dødsdom blev eksekveret, ikke skete noget Mord her i Landet. De tørre Tal viser imidlertid, at i Aarene 1891—1900 fandt der 62 Dødsdomme Sted for forsættigt Drab eller Forsøg derpaa, og den ærede Forslagsstiller vil selv ved at gennemgaa de let tilgængelige officielle Domsamlinger for disse Aar kunne finde talrige Eksempler paa Mord og Mordforsøg.

Hvad angaar de enkelte Argumenter for Genindførelse af Dødsstraf, skal jeg fatte mig i Korthed. Der er ikke blevet fremført væsentligt nyt og vil næppe heller kunne siges meget, som ikke tidligere er blevet gjort gældende. Det er blevet hævdet, at Dødsstraffen skulde have en betydelig præventiv Virkning. Dette er i bedste Fald kun et Postulat. Undertiden kan den endog have den stik modsatte Virkning. Den sidste Sag, vi havde her i Landet, som førte til Eksekution af en Dødsstraf, er lærerig i saa Henseende. Den paagældende Forbryder, Jens Nielsen, opnaaede at blive dømt i alt 3 Gange til Døden, før Straffen blev eksekveret, og de to sidste Domme fik han, fordi han med koldt Blod havde forsøgt at myrde to Betjente i Tugthuset for derved at fremkalde en Dødsstraf i Stedet for Indespærring. Her medførte altsaa netop Udsigten til Dødsstraf, at to farlige Forbrydelser blev forsøgt.

Den ærede Forslagsstiller kom med nogle almindelige psykologiske Betragtninger til Støtte for sin Paastand, der mundede ud i, at over for den Forbryder, der staa foran Forbrydelsen, slaar Truselen om Dødsstraf vel ikke til, men over for alle andre skulde en Dødsstraf til Gengæld virke mere præventivt end nogen anden Straf. Dette Argument modbevises aldeles af den historiske Udvikling. Indtil 1819 kunde man i England idømme Dødsstraf efter 223 Lovbestemmelser — nu er Tilfældenes Antal indskrænket til mindre end en halv Snes — navnlig mente man, at Ejendomsfordelingen i Samfundet maatte være beskyttet med

meget streng Straf. I Aaret 1810 udtalte et Medlem af det engelske Overhus, at hvis man afskaffede Dødsstraffen ved Butikstyverier over 5 sh., hørte alt op. Samfundets Sikkerhed afgang i høj Grad af, at Retsordenen ikke ændredes paa dette Punkt. Dødsstraffen blev imidlertid afskaffet for Butikstyverier over 5 sh.; men man har intet hørt om, at det engelske Samfunds Sikkerhed led derunder. I 1830 indleverede 725 Firmaer en Petition til Underhuset om Afskaffelse af Dødsstraffen for Forfalskning af Banknoter, Det fremhævedes udtrykkelig i denne Petition, at det havde vist sig, at Dødsstraffen ikke havde nogen større præventiv Betydning.

Man kunde indvende herimod, at disse Eksempler er hentet fra en fjern Fortid, men undersøger man Forholdene nu til Dags, gør man de samme Erfaringer. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne advarede imod at sammenligne Forholdene i forskellige Lande; men tager vi et enkelt Land som Schweiz, i hvilket det siden 1879 har staaet de enkelte Kantoner frit, om de vil bibeholde Dødsstraffen, viser det sig, at Antallet af Drab i de 15 Kantoner, som har afskaffet Dødsstraffen, svarer aldeles til Antallet af Drab i de 10 Kantoner, som har bevaret den, uagtet Indbyggerne i de sidste Kantoner jo i langt højere Grad skulde tåle sig afskrækket fra at begaa Drab.

Lignende Erfaringer er gjort i de nord-amerikanske Fristater, af hvilke nogle har bevaret Dødsstraffen, andre afskaffet den, men her er Befolkningen i de forskellige Stater ikke saa ensartet, naturligvis. Hvis man derimod undersøger Forholdene i Staten Washington i Løbet af en kortere Aarrække, viser det sig, at man indtil 1912 regnede med 75 Drab om Aaret pr. 1 Mill. Mennesker. Derefter var Dødsstraffen afskaffet, og i Aarene 1916—18 fandt henholdsvis 55, 55 og 42 Drab Sted. Efter Genindførelse af Dødsstraffen 1919 kom man igen op paa 75 Drab. Nogen udprøvet præventiv Betydning synes Dødsstraffen saaledes ikke at have haft her.

Da den gældende danske Straffelov den 11. April 1930 blev underkastet en eneste Behandling i dette høje Ting, udtalte et af de ærede Medlemmer, at denne Lov vilde gaa over i Historien som et uforgængeligt Vidnesbyrd om Kulturstandpunktet i det Samfund, der gav sig selv denne Lov. Saa meget beklageligere vilde det være, om man 5 Aar efter skulde indføre en Bestemmelse, der maa tages som Udtryk for en svunden Tids Opfattelse af Straffen og